

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/0145 van 20 oktober 2015
in de zaak 1011/0754/A/8/0699

In zake:

■■■■

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Pascal MALLIEN
kantoor houdende te 2000 Antwerpen, Meir 24
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **LIMBURG**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:

■■■■

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 8 april 2011, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Limburg van 8 maart 2011.

De deputatie heeft het administratief beroep van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad ■■■■ van 7 april 2008 ingewilligd.

De deputatie heeft aan de eerste verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het regulariseren van het bouwen van een brug.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te ■■■■ en met als kadastrale omschrijving ■■■■.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partijen hebben een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 4 november 2014, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Patrick VANDENDAEL heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pascal MALLIEN die verschijnt voor de verzoekende partijen en de heer ■■■ die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. FEITEN

Op 30 januari 2008 (datum van de verklaring van volledigheid) dient de eerste verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad ■■■ een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“de regularisatie van een brug”*.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 1 september 1980 vastgestelde gewestplan ‘Limburgs Maasland’, voor de eerste 50 m gelegen in woongebied met landelijk karakter, het overige gedeelte is gelegen in natuurgebied. De brug is volledig gelegen in natuurgebied.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 6 februari 2008 tot en met 7 maart 2008, wordt geen bezwaarschrift ingediend.

De Vlaamse Milieumaatschappij brengt op 8 februari 2008 een gunstig advies uit.

Het Agentschap voor Natuur en Bos brengt op 8 maart 2008 een ongunstig advies uit.

De dienst Milieu en Groen van de stad Maaseik brengt op 28 maart 2008 een gunstig advies uit.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent op 3 april 2008 een gunstig advies, identiek aan de daaropvolgende beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad ■■■ verleent op 7 april 2008 een stedenbouwkundige vergunning aan de eerste verzoekende partij. Het college motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Verenigbaarheid met voorschriften inzake RO (PRUP, GRUP, verkavelingsvoorschriften, verordeningen) :

De argumenten van de aanvrager in bijgevoegde motiveringsnota kunnen bijgetreden worden;

Door de vorm en afmetingen van het perceel en door het samengaan met de omringende percelen en bebouwing is het voorgestelde aanvaardbaar;
Het ontwerp voldoet aan de vigerende normen en de algemene stedenbouwkundige voorschriften;

De aanvraag is principieel hiermee in overeenstemming.

beoordeling van de goede plaatselijke aanleg:

Aan de achterzijde van het perceel werd een brug over de [REDACTED] geplaatst zonder stedenbouwkundige vergunning; voor deze werken werd er een Proces-Verbaal van bouwovertreiding opgesteld d.d. 15.05.1997 onder referte 876.1/97.08;

De brug werd in volwaardige materialen opgericht, dit wil zeggen een metalen frame met een planken vloer en metalen balustrade;

Op het bouwperceel langs de [REDACTED] is op 27 meter van de rooilijn een paardenstal opgericht, hiervoor is een stedenbouwkundige vergunning afgeleverd op 12.05.1997 en 11.05.1998. Aan de achterzijde van de paardenstal (vanaf 5 meter) ligt het perceel in natuurgebied en grenst het perceel aan de [REDACTED]. De aanvrager beschikt over de [REDACTED] over diverse percelen weiland, o.a. de kadastrale nummers [REDACTED], die op hun beurt grenzen aan de [REDACTED]. Deze percelen liggen deels in natuurgebied en deels in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Deze percelen situeren zich dus tussen twee waterlopen en zijn vanaf een openbaar domein niet toegankelijk zonder brug. Dit in tegenstelling tot wat het Agentschap Natuur en Bos stelt.

Indien men deze percelen toch zou willen bereiken, niet via de [REDACTED] maar via de [REDACTED] dan zou dit betekenen dat er een brug dient te worden voorzien over de [REDACTED] maar dan zijn deze percelen nog niet rechtstreeks bereikbaar vanaf de paardenstal, hetgeen aanleiding zou kunnen zijn om op deze percelen een schuilhok te voorzien, in vogelvlucht enkele meters gelegen van de vergunde paardenstal;

Het aanleggen van een brug is geen werk of handeling noodzakelijk voor het behoud, de bestemming en het herstel van het natuurlijke milieu. In de omzendbrief van 8 juli 1997, aangepast daarna betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerpgevestigingsplannen is vermeld onder punt 13.4.3.2.

“Anderzijds zijn bepaalde werken zoals:

Aanleg van wegen en infrastructuurwerken

In principe schadelijk voor het natuurgebied”

Maar deze werken zijn niet opgenomen bij de ‘verboden’ werken;

Vermits de huidige aanvraag enkel handelt over de brug kan hier geen uitspraak worden gedaan over de toegangsweg naar deze brug die werd aangelegd en waarvoor ook een Proces-Verbaal van bouwovertreiding is opgemaakt;

Er werd een advies opgevraagd aan de afdeling Operationeel Waterbeheer aangezien zij de beheerder zijn van de [REDACTED], een waterloop 1ste categorie; de aanvrager heeft reeds een regularisatiemachtiging ontvangen van de Afdeling Operationeel Waterbeheer onder referte “Machtiging WAT/L7610 M 0044 H” d.d. 05 december 2007 onder opschortende voorwaarde van het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning;

Infrastructuurwerken zijn niet expliciet uitgesloten in natuurgebied. Om reden dat de aanvrager beschikt over verschillende hectaren weiland gelegen tussen de [REDACTED] en de [REDACTED] enerzijds en anderzijds dat hij beschikt over een machtiging van de beheerder van de beek voor deze brug, deze aanvraag voor het ‘regulariseren’ van een brug gunstig te adviseren

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen inzake ruimtelijke ordening, alsook dat het voorgestelde ontwerp bestaanbaar is met de goede plaatselijke ordening en met zijn onmiddellijke omgeving.

...”

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar tekent tegen deze beslissing op 23 april 2008 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

Het Agentschap voor Natuur en Bos brengt op 26 mei 2008 een ongunstig advies uit, op grond van volgende beoordeling:

“ ...

Gegevens:

De voorliggende aanvraag betreft de regularisatie van een brug over de [] in de [] te [] op het perceel kadastraal bekend als []. Perceel is volgens het gewestplan Limburgs Maasland gelegen in woongebied met landelijk karakter (50 meter – zone) en natuurgebied, aansluitend op landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Tevens bevindt de brug zich nabij de uitbreidingszone van het erkende natuurreserveaat de [] van de [].

Het natuurgebied is gelegen in de vallei van de [] (waterloop van 1ste categorie onder VHA gewestcode 10004) en de [] (waterloop van 2de cat. onder VHA gewestcode 9823).

De vallei wordt gekenmerkt door biologische waardevolle weilanden (type historische permanent) en complexen met biologisch waardevolle en zeer waardevolle elementen.

Op vlak van wateroverlast komt de vallei voor op de GIS-laag “Watertoets” van GIS-Vlaanderen als mogelijk overstromingsgevoelig.

Advies:

Onverminderd de voorwaarden opgelegd door het Agentschap Vlaamse Milieumaatschappij als beheerder van de Bosbeek, geeft het Agentschap voor Natuur en Bos Limburg in uitvoering van zijn decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, en zijn uitvoeringsbesluiten, uit ecologisch oogpunt een ongunstig advies aangaande de regularisatie van de brug over de [] op het perceel kadastraal bekend als [].

Dit negatieve advies wordt gegeven om volgende redenen:

- de [] vormt samen met de [] de ecologische ruggengraat van de vallei en het natuurgebied. Om binnen dit ruimtelijk kwetsbaar gebied op termijn natuurontwikkeling (met o.a. migratie, waterberging, oeverherstel...) te behouden en verder toe te laten dient de waterloop, inclusief bermen, vrij te zijn van gebiedsvreemde constructies. Deze gebiedsvreemde constructie verhindert de natuurlijke meandering van de [] en zorgt ervoor dat op deze plek geen oeverherstel kan plaatsvinden;

- de grazige vegetaties binnen de vallei zijn op korte tot middellange termijn het best gediend bij middel van extensief graasbeheer. Het aantal GVE (paarden) per ha wordt dan ook best ingeschat op basis van de toegelaten begrazingsdruk waarbij een gewone schuilhut het beste alternatief is. Een brug als verbinding tussen het weiland en de stal in woongebied is dan ook geen vereisten.

*- de achterliggende weilanden in de vallei zijn bereikbaar via de [] en de [].
Tevens is er een mogelijkheid dat de paarden de achterliggende weide kunnen blijven bereiken (indien deze gebiedsvreemde constructie wordt verwijderd) dmv een doorwaardplek die op deze plaats op een vrij natuurlijke manier kan gecreëerd worden; Bijkomend kan gesteld worden dat de paardenstal, gebouwd binnen de grenzen van het woongebied met landelijk karakter op een perceel met rechtstreekse bouwtitel als tijdelijke stal kan ingeschat worden.*

In dit verband wordt tevens verwezen naar de overwegingen opgenomen in de “Omzendbrief RO/2002/01 van 25/01/2002 met richtlijnen voor de beoordeling van aanvragen om een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen of oprichten van stallingen voor weidedieren, geen betrekking hebbend op effectieve beroepslandbouwbedrijven”.

Indien op termijn het perceel voor effectieve woningbouw gebruikt wordt, is de brug niet meer noodzakelijk. Momenteel staat er aan de voorkant van het perceel (aan de [REDACTED]) reeds geruime tijd een bord waarop vermeld staat dat het perceel te koop is als bouwgrond. De noodzaak omschreven door dhr. [REDACTED] om deze brug in stand te houden omwille van doorgang voor paarden naar het achterliggende weiland wordt zo teniet gedaan. Vermoedelijk dient deze brug binnen de context van de verkoop als bouwgrond als middel om een (financiële) meerwaarde te boeken. Er dient terdege vermeden te worden dat de potentiële nieuwe eigenaar het achterliggende perceel bij zijn tuin gaat voegen en zo dmv vertuining het ecologische karakter van dit waardevolle gebied ernstige schade toebrengt.

Tenslotte moet erover gewaakt worden dat er hier geen precedent wordt geschapen. Indien nu het signaal aan de omwonenden wordt gegeven dat men een “privé-brug” kan bouwen en zo een deel natuurgebied of landschappelijk waardevol agrarisch gebied aan hun tuin kan aansluiten dan wordt de druk op dit ecologisch waardevol gebied onaanvaardbaar. Deze illegale gebiedsvreemde constructie moet uit het gebied verdwijnen en kan eventueel indien de nieuwe eigenaar van plan is om paarden te houden vervangen worden door een natuurlijk ingerichte doorwaadplek die kan geïntegreerd worden in het oeverherstel van de ecologisch zeer waardevolle Bosbeek. Alle andere wettelijke bepalingen en reglementeringen dienen te worden nageleefd

...

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 2 juni 2008 om dit beroep in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren op grond van volgende beoordeling:

“ ...

- Historiek*

Bij besluit van de deputatie d.d. 26 april 2000 werd in beroep geen vergunning verleend voor het regulariseren van een brug en het aanleggen van een toegangsweg op kwestieus perceel. Bij ministerieel besluit van 9 september 2002 werd het hoger beroep van aanvrager verworpen.

De uitvoering van de betreffende werken zonder voorafgaande vergunning werd in een PV vastgesteld. Voor de burgerlijke rechtbank werd het herstel in de oorspronkelijke staat gevorderd.

- Huidige aanvraag betreft dezelfde regularisatie van dezelfde brug.*

De aanvraag is strijdig met de bestemmingsvoorschriften van het geldende gewestplan. De constructie is niet gericht op het behoud, de bescherming of het herstel van het natuurlijke milieu. Het ongunstig advies van het Agentschap voor Natuur en Bos, geformuleerd vanuit ecologisch oogpunt, moet ter zake inhoudelijk worden bijgetreden.

- Er zijn geen elementen voorhanden die een nieuw of ander standpunt kunnen verantwoorden.*

Integendeel werd het ongunstig advies van het Agentschap voor Natuur en Bos nu nog meer onderbouwd.

...”

De verwerende partij beslist op 26 juni 2008 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren

Deze beslissing wordt vervolgens vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 209.855 van 17 december 2010.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 22 februari 2011 om dit beroep in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren op grond van de volgende beoordeling:

“ ...

- *Historiek*

Bij besluit van de deputatie d.d. 26 april 2000 werd in beroep geen vergunning verleend voor het regulariseren van een brug en het aanleggen van een toegangsweg op kwestieus perceel. Bij ministerieel besluit van 9 september 2002 werd het hoger beroep van aanvrager verworpen.

De uitvoering van de betreffende werken zonder voorafgaande vergunning werd in een PV vastgesteld. Voor de burgerlijke rechtbank werd het herstel in de oorspronkelijke staat gevorderd.

- *Inhoudelijk wordt de ruimtelijke appreciatie zoals eerder geformuleerd gehandhaafd. Huidige aanvraag betreft dezelfde regularisatie van dezelfde brug.*

De aanvraag is strijdig met de bestemmingsvoorschriften van het geldende gewestplan. De constructie is niet gericht op het behoud, de bescherming of het herstel van het natuurlijke milieu. Het ongunstig advies van het Agentschap voor Natuur en Bos, geformuleerd vanuit ecologisch oogpunt, moet ter zake inhoudelijk worden bijgetreden.

- *Er zijn geen elementen voorhanden die een nieuw of ander standpunt kunnen verantwoorden.*

Integendeel werd het ongunstig advies van het Agentschap voor Natuur en Bos nu nog meer onderbouwd.

...”

Na de hoorzitting van 1 maart 2011 beslist de verwerende partij op 3 maart 2011 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Overwegende dat volgens het goedgekeurd gewestplan het kwestieus perceel voor de eerste 50m gesitueerd is in een woongebied met landelijk karakter, het achterliggend perceelsdeel in een natuurgebied;

dat de te regulariseren brug gesitueerd is binnen het natuurgebied;

dat het perceel niet begrepen is binnen een goedgekeurd ruimtelijk uitvoeringsplan, een bijzonder plan van aanleg of een behoorlijk vergunde verkaveling;

dat overeenkomstig artikel 14 §§ 4.3. en 4.3.1. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen zijn de groengebieden bestemd voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu; dat de natuurgebieden de bossen, wouden, venen, heiden, moerassen, duinen, rotsen, aanslibbingen, stranden en andere dergelijke gebieden omvatten; dat in deze gebieden jagers- en vissershutten mogen worden gebouwd voor zover deze niet kunnen gebruikt worden als woonverblijf, al ware het maar tijdelijk; dat de werken niet bestaanbaar zijn met het gewestplan;

dat overeenkomstig artikel 19 van voornoemd koninklijk besluit van 28 december 1972, ook al is de aanvraag niet strijdig met de bestemming van het gewestplan, de vergunning evenwel slechts wordt afgegeven zo de uitvoering van de werken en handelingen verenigbaar is met de goede plaatselijke ordening;

Overwegende dat het decreet van 18 juli 2003 betreffende het algemeen waterbeleid de vergunningverlenende overheid bepaalde verplichtingen oplegt, die de watertoets worden genoemd; dat de constructie geen invloed heeft op het watersysteem;

Overwegende dat in de beroepsprocedure door het Agentschap voor Natuur en Bos op 26 mei 2008 een ongunstig advies werd verleend; dat uit de vaststelling door beroeper, kenbaar gemaakt tijdens de hoorzitting, dat het Agentschap voor Natuur en Bos geen

gebruik heeft gemaakt van zijn recht van voorkoop bij de verkoop van het kwestieus perceel door [REDACTED] aan [REDACTED], niet in het minst mag afgeleid worden dat het Agentschap voor Natuur en Bos zijn standpunt gewijzigd heeft;

Overwegende dat het bekomen hebben van een machtiging voor de brug van de afdeling Operationeel Waterbeheer van de VMM, zoals opgeworpen door beroeper, geen middel is voor het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning, te meer omdat in de regularisatiemachtiging uitdrukkelijk wordt gesteld dat deze wordt verleend onder opschortende voorwaarde van het verkrijgen van een stedenbouwkundige regularisatie van de niet vergunde constructie;

Overwegende dat de praktische beslommeringen voor het houden van paarden op deze locatie, waar de heer [REDACTED] door de aankoop van kwestieus perceel zelf voor heeft gekozen, niets afdoen aan de strijdigheid van deze brug met de bestemmingsvoorschriften van het geldende gewestplan; dat natuurgebieden als groengebieden bestemd zijn voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu, dat de voorgestelde werken op geen enkele wijze kaderen binnen deze bestemming en dat de deputatie de motivering van het agentschap Bos en groen bijtreedt; meer specifiek dat de [REDACTED] samen met de [REDACTED] de ecologische ruggengraat vormt van de vallei en het natuurgebied; dat om binnen dit ruimtelijk kwetsbaar gebied op termijn natuurontwikkeling (met o.a. migratie, waterberging, oeverherstel...) te behouden en te laten ontwikkelen de waterloop, inclusief de bermen, vrij dienen te zijn van gebiedsvreemde constructies; dat kwestieuze gebiedsvreemde constructie de natuurlijke meandering van de Bosbeek verhindert en de oorzaak is dat op deze plek geen oeverherstel kan plaatsvinden;

Overwegende dat de bijgebrachte verklaringen van dierenarts [REDACTED], [REDACTED] en [REDACTED] (grondwerker) in hoger geschetste planologische context niet relevant zijn; dat de grazige vegetaties binnen de vallei van de [REDACTED] op korte tot middellange termijn het best gediend zijn bij middel van extensief graasbeheer; dat het aantal grootvee eenheden (paarden) per hectare moet worden ingeschat op basis van de maximum toegelaten begrazingsdruk waarbij een gewone gemakkelijk verwijderbaar schuilhok voor de dieren het beste alternatief is; dat een brug als verbinding tussen het weiland en de stal in woongebied absoluut geen vereiste is; dat de achterliggende weilanden in de vallei bereikbaar zijn via de [REDACTED]; dat er tevens de mogelijkheid is dat de paarden de achterliggende weide kunnen blijven bereiken door middel van een doorwaardplek die op deze plaats op een vrij natuurlijke manier kan gecreëerd worden;

Overwegende dat de aanvraag onderworpen werd aan de speciale reglementen van openbaarmaking, bepaald bij besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 en latere wijzigingen; dat bij dit openbaar onderzoek geen bezwaarschriften werden ingediend;

Overwegende dat bij besluit van de deputatie van 26 april 2000 het beroep van advocaat Mallien namens de heer [REDACTED] niet werd ingewilligd voor het regulariseren van een brug en het aanleggen van een toegangsweg op kwestieus perceel; dat bij ministerieel besluit van 9 september 2002 het hoger beroep van aanvrager werd verworpen; dat het besluit van de deputatie van 26 juni 2008, dat zij eerder inzake huidig beroep had genomen, werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 209.855 dd. 17 december 2010; dat deze vernietiging enkel gesteund is op de schending van de hoorplicht;

Overwegende dat huidige aanvraag dezelfde regularisatie van dezelfde brug betreft; dat deze aanvraag strijdig is met de bestemmingsvoorschriften van het geldende gewestplan; dat de constructie niet gericht is op het behoud, de bescherming of het

herstel van het natuurlijke milieu; dat de deputatie ter zake het ongunstig advies van het Agentschap voor Natuur en Bos, geformuleerd vanuit ecologisch oogpunt, zoals hoger gesteld inhoudelijk bijtreedt;

Overwegende dat er geen elementen naar voren werden gebracht die een nieuw of ander standpunt ten opzichte van de beoordeling van de vorige vergunningsaanvraag kunnen verantwoorden;

*Overwegende dat het beroep van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar kan worden ingewilligd;
dat de stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een brug moet worden geweigerd;
dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen moet worden vernietigd;
...”*

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de eerste verzoekende partij

Standpunt van de partijen

1.

De verwerende partij stelt in haar antwoordnota dat het beroep in hoofde van de eerste verzoekende partij onontvankelijk is:

“ ...

Ons college wenst op te werpen dat de huidige eerste verzoekende partij, de heer ■■■■■, niet langer over het vereiste belang beschikt om voor uw Raad de nietigverklaring te vragen van het bestreden besluit.

Uit de stukken van het dossier, bevestigd door de raadsman van de verzoekende partijen, blijkt dat inmiddels het kwestieuze bouwperceel met achtergelegen brug in natuurgebied, evenals de achterliggende weilanden in natuurgebied, werden verkocht door de heer ■■■■■ aan de heer en mevrouw ■■■■■ (zie stuk nr. 38.1).

De huidige eerste verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij de zaak.

...”

2.

De verzoekende partijen repliceren als volgt:

“ ...

Het belang van verzoeker ■■■■■ wordt door de verwerende partij betwist. Verwerende partij stelt in haar antwoordnota dat ■■■■■ niet langer over het vereiste belang beschikt omdat uit de stukken van verzoekers blijkt dat het bouwperceel met achtergelegen brug in

natuurgebied, evenals de achterliggende weilanden in natuurgebied, werden verkocht door de heer [REDACTED] aan de heer en mevrouw [REDACTED], andere verzoekers.

Verwerende partij verliest volledig uit het oog hetgeen uiteengezet werd in het verzoekschrift tot vernietiging.

Het klopt inderdaad dat het kwestieuze onroerend goed, waarop de te regulariseren brug aanwezig is, verkocht werd aan het echtpaar [REDACTED] bij authentieke akte van 27 september 2010, verleden voor notaris [REDACTED] te [REDACTED].

Op blz. 4 van de authentieke akte worden de omstandigheden als volgt weergegeven, punt 3.3.:

- *“dat bekrachtigingen om een regularisatievergunning te bekomen voor bovenvermelde brug, ondernomen na de bovenvermelde weigeringen, opnieuw hebben gefaald;*
- *dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] wel een stedenbouwkundige vergunning heeft verleend gelet op de laatst vermelde machtiging van de Vlaamse Milieumaatschappij, op 14 april 2008 [dient te zijn 7 april 2008 - 14 april betreft de datum van betekening van betreffende stedenbouwkundige vergunning];*
- *dat de bevoegde gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar echt er in beroep ging en dat de stedenbouwkundige vergunning werd geweigerd door de deputatie van de provincieraad van Limburg van 26 juli 2008;*
- *dat er tegen deze weigering van stedenbouwkundige vergunning thans een annulatiecontentieux hangende is voor de Raad van State, gekend onder nr. G/A 189.490/X-13.885;*
- *dat het auditoraat op 31 maart 2010 in deze aangelegenheid een verslag heeft uitgebracht waarvan het besluit luidt: “Het bestreden besluit van 26 juli 2008 dient te worden vernietigd, kosten ten laste van [provincie Limburg]”;*
- *dat de stedenbouwkundige inspecteur van het Vlaamse Gewest, bevoegd voor het grondgebied provincie Limburg, ondertussen een dagvaarding heeft uitgebracht op 14.01.2004 voor de 1e kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren, alwaar de zaak gekend is onder A.R. 04/175/A;*
- *dat een plaatsopneming geschiedde op 19.11.2008 en een nieuwe dagstelling plaatsvond;*
(...)
- *dat, wanneer een ongunstige uitspraak zal volgen van de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren hoger beroep kan worden aangetekend bij het hof van beroep te Antwerpen;*
- *dat er ondertussen ook uitspraak zal zijn van de Raad van State met betrekking tot de laatst geweigerde stedenbouwkundige vergunning door de deputatie van de provincie Limburg;*
- *dat samenvattend de regularisatie derhalve nog niet kan worden uitgesloten;*
- *dat (de verkopers) de kopers machtigen om contact op te nemen met het advocatenkantoor waar zij cliënt zijn om alle nodige inlichtingen te bekomen aangaande de twee bovenvermelde hangende procedures en dat de kopers vrij zijn om verder te werken met dat advocatenkantoor of een ander raadsman van hun keuze”.*

Het hoeft dan ook geen betoog dat de verzoeker [REDACTED] alle medewerking dient te verlenen voor een gedinghervatting.

Ten titel van overvloede moet nog worden bericht dat de burgerlijke vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur lastens de heer [REDACTED] voor de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren opnieuw is geactiveerd.

Er werd onlangs een gerechtsbrief betekend waarbij er nieuwe conclusietermijnen werden bepaald en dagstelling op 22 februari 2012.

Ook in deze procedure is er nog geen gedinghervatting van het echtpaar [REDACTED]. Het is nog ongeweten of de gedinghervatting zal volstaan. Het is best mogelijk dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zal stellen dat deze toch nog een vordering behoudt ten aanzien van de vorige eigenaar.

Het belang is derhalve hic et nunc hoe dan ook nog aanwezig.

De medewerking die de heer [REDACTED] verleende in het kader van de nieuwe hoorzitting die de provincie Limburg organiseerde, na het geciteerde arrest van de Raad van State, staat buiten kijf. Vóór de hoorzitting van 1 maart 2011 werd het ongunstige verslag van de stedenbouwkundig ambtenaar meegedeeld en volgde er een uitvoerige nota dd. 28 februari 2011.

Betreffende nota en de hoorzitting mochten niet baten. Na de hoorzitting, doch vóór de genomen beslissing, werd er nog een aangetekende brief verzonden aan de deputatie van de provincie Limburg dd. 1 maart 2011 met betrekking tot de gedinghervatting van het echtpaar [REDACTED].

De procedure van gedinghervatting is niet geregeld in het kader van betreffende administratieve procedure en uw Raad voor Vergunningsbetwistingen. Er wordt verwezen naar het gerechtelijk wetboek, overeenkomstig art. 2 Ger. W. en desgevallend het procedurereglement van de Raad van State.

Hic et nunc is de advocaat Pascal Mallien door alle verzoekers gelast om namens hen beiden hoger beroep aan te tekenen en de gedinghervatting te beklemtonen.

Er kan derhalve geen discussie zijn over het belang en de hoedanigheid van al de verzoekers.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat verwerende partij het belang van de verzoekers [REDACTED] niet betwist.

...

Beoordeling door de Raad

De Raad stelt vast dat artikel 4.8.16 §1 VCRO de verschillende belanghebbenden aanduidt die bij de Raad beroep kunnen instellen.

De tekst van artikel 4.8.16 §1, 1° VCRO is duidelijk en duidt de aanvrager van de vergunning aan als een belanghebbende die beroep kan instellen bij de Raad.

De eerste verzoekende partij moet zijn belang niet verder bewijzen.

De exceptie kan dan ook niet worden aangenomen.

Uit het dossier blijkt dat de vordering regelmatig is ingesteld, ook in hoofde van de tweede en derde verzoekende partij. Er worden geen andere excepties opgeworpen.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen beroepen zich op de schending van “het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van State, nr. 209.855 van 17 december 2010”.

De verzoekende partijen lichten dit middel als volgt toe:

“ ...

Na de hoorzitting van 1 maart 2011 hoorde de raadsman van verzoekers in nietigverklaring nog dat gedeputeerde [REDACTED] de vraag stelde aan ambtenaar [REDACTED] waarom het vorige besluit van de provincie Limburg was vernietigd. Laatstvermelde ambtenaar vermeldde dat dit enkel gesteund was op schending van de hoorplicht.

Blijkbaar vond de deputatie van de provincie Limburg het noodzakelijk om hun vorig besluit van 26 januari 2008 te bekrachtigen, enkel na het formeel georganiseerd hebben van de hoorplicht.

Door alzo te handelen werd het gezag van gewijsde van de Raad van State van 17 december 2010, nr. 209.855 geschonden.

In punt 5.3. vermeldt de Raad van State in fine:

“De hoorplicht vormt een wezenlijk onderdeel van de in de DRO vastgestelde beroepsprocedure. Het verhoren van de aanvrager die erom heeft verzocht, is derhalve een substantiële vormvereiste”.

Op zijn minst had de hoorplicht als dusdanig ernstig genomen worden, evenals de neergelegde nota.

In het tweede middel zal de gebrekkige motivatie worden beklemtoond.

Het eerste punt van betreffende nota haalt een citaat van anderhalve bladzijde aan uit het verslag van het auditoraat dat het gunstige advies van de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar van 3 april 2008 aanhaalt.

Op zijn minst had het gepast dat er een antwoord was gevolgd waarom betreffend advies van de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar foutief is. Nergens staat dit te lezen in het besluit.

Het is derhalve duidelijk dat de deputatie van de provincie Limburg de hoorplicht niet ernstig blijft nemen en het als een “casus belli” beschouwde om hoe dan ook hun vorig vernietigde besluit van 26 juni 2008 te herbevestigen.

Als dusdanig is de basismotivatatie van het arrest van de 10de kamer van de Raad van State, nr. 209.855, van 17 december 2010 geschonden.

Enkel al om die reden die het besluit van de deputatie opnieuw vernietigd te worden.

...

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

1 In een eerste middel werpen de verzoekende partijen een schending op van het gezag van gewijsde van het arrest van 17 december 2010 van de Raad van State. De verzoekende partijen stellen in dit opzicht dat ons college de door de Raad van State vastgestelde schending van de hoorplicht niet wezenlijk heeft rechtgezet bij de herneming van het dossier, omdat de hoorzitting enkel “pro forma” zou zijn georganiseerd, zonder dat rekening werd gehouden met de neergelegde replieknota n.a.v. deze hoorzitting.

Dit middel mist manifest feitelijke grondslag en faalt bovendien naar recht.

Ons college kan in dit opzicht verwijzen naar de stukken van het dossier, evenals naar de inhoud van het bestreden besluit zelf, waaruit duidelijk blijkt dat ons college alvorens opnieuw te beslissen over het beroep van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, overigens op grond van een nieuw opgesteld verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar:

- een hoorzitting heeft gehouden waarop de aanvrager, bij monde van zijn raadsman, Mr. Mallien, zijn dossier kon toelichten*
- Mr. Mallien op zijn verzoek voorafgaand in kennis heeft gesteld van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar teneinde de hoorzitting terdege te kunnen voorbereiden*
- wel degelijk rekening heeft gehouden met de opmerkingen zoals deze werden geformuleerd door Mr. Mallien en de heer [REDACTED] tijdens de hoorzitting en zoals deze ook werden uiteengezet in de schriftelijke verweernota die werd opgesteld met het oog op deze hoorzitting*
- een afdoende gemotiveerde beslissing heeft genomen, waarbij de relevante argumenten van de aanvrager (zoals opgeworpen) werden beoordeeld.*

Wat dit laatste betreft moet er immers duidelijk op worden gewezen dat ons college in het bestreden besluit uitdrukkelijk is ingegaan op de opmerkingen zoals geformuleerd tijdens de hoorzitting en in de schriftelijke replieknota n.a.v. deze hoorzitting. Er werd immers achtereenvolgens geoordeeld:

- dat de omstandigheid dat ANB geen gebruik had gemaakt van zijn voorkooprecht bij de verkoop van de achterliggende weilanden (in natuurgebied), zoals “kenbaar gemaakt tijdens de hoorzitting” niet relevant was*
- dat de eerder verkregen machtiging van de VMM voor de brug (“zoals opgeworpen door de beroeper”) geen argument op zich was om de stedenbouwkundige vergunning te verlenen, daar deze machtiging tot overbrugging net onder de opschortende voorwaarde van het verkrijgen van deze laatste vergunning werd gegeven; ons college wenst hieraan voor alle duidelijkheid nog toe te voegen dat de regularisatiemachtiging d.d. 5 december 2007, verleend door de VMM als beheerder van de [REDACTED] zijnde een onbevaarbare waterloop van de eerste categorie, slechts betrekking had op het gebruik van het openbaar domein, nl. de overbrugging van de waterloop, zonder dat hierbij enigszins uitspraak werd gedaan over de stedenbouwkundige*

aanvaardbaarheid van de brug; aangezien de machtiging net uitdrukkelijk werd verleend onder de opschortende voorwaarde van het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning, kan er dus niet worden ingezien hoe deze machtiging voor de overbrugging een relevant feit moest zijn voor de beoordeling van het huidige dossier i.v.m. de stedenbouwkundige regularisatieaanvraag

- dat de praktische beslommingen voor het houden van de paarden (...), zoals ook naar voren gekomen tijdens de hoorzitting en in de replieknota, niets afdoen aan de strijdigheid met het gewestplan*
- dat de bijgebrachte verklaringen van de dierenarts (bijlage bij de replieknota) niet relevant waren in het licht van deze planologische onverenigbaarheid.*

Het is duidelijk dat de bewering van de verzoekende partijen dat er geen rekening zou zijn gehouden met de opmerkingen geformuleerd tijdens en n.a.v. de hoorzitting manifest wordt tegengesproken door de inhoud van het bestreden besluit zelf. Het is evenwel niet dat ons college verplicht was om op basis van deze opmerkingen de gevraagde regularisatievergunning toe te kennen. Ons college is geheel wettig en op afdoende gemotiveerde wijze tot het oordeel gekomen dat er geen vergunning kon worden toegekend (zie ook infra).

Er kan derhalve geenszins sprake zijn van een miskenning van het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest van de Raad van State.

De beweringen van de verzoekende partijen zijn ongestaafd én worden tegengesproken door de stukken van het dossier, evenals door de bestreden beslissing zelf.

Het eerste middel is dan ook manifest ongegrond.

...

3.

In hun wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen nog het volgende:

“ ...

Verwerende partij verliest uit het oog dat in punt 5.2 in haar arrest de Raad van State het volgende heeft opgeworpen:

“Met de verwerende partij kan bovendien worden gesteld dat het beginsel van behoorlijk bestuur met betrekking tot de hoorplicht niet geldt in zoverre er een uitdrukkelijke regeling voor is uitgewerkt. Nu, zoals de verzoeker zelf aangeeft, het toentertijd geldende artikel 120 DRO uitdrukkelijk in de mogelijkheid voorziet dat “de aanvrager of zijn gemachtigde (...) op hun verzoek door de bestendige deputatie (worden) gehoord”, faalt het middel als dusdanig ook op dit punt naar recht. Evenwel moet, indien de hoorplicht door een norm is voorgeschreven, maar de inhoud van die verplichting niet nader is bepaald, het optreden van de overheid op dat vlak dan ook getoetst worden aan de verplichtingen die het bestuur op grond van het beginsel van de hoorplicht moet nakomen”.

Hieruit volgt dat het optreden van de verwerende partij bij de hoorplicht dient afgetoetst te worden aan de verplichtingen die het bestuur op grond van het beginsel van de hoorplicht moet nakomen.

De redenering van de verwerende partij druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur. De verwerende partij is immers verplicht op de in het kader van de hoorzitting opgeworpen argumenten in aanmerking te nemen tijdens de beoordeling van de

bestreden beslissing en kan niet op eigen initiatief een keuze maken welke argumenten ze wenst te bespreken en weer te leggen en welke niet. Dit is te meer noodzakelijk wanneer in een neergelegde schriftelijke nota verwezen wordt naar verenigbaarheid met de planologische bestemming.

Het volstaat het basiswerk te lezen van Ingrid Opdebeek en Marnix Van Damme in “Administratieve Rechtsbibliotheek”, uitgegeven door Die Keure, punt 1. Beginselen van behoorlijk bestuur, blz. 274, nr. 367, dat het volgende stelt:

“De overheid moet het verweer echter wel in de motivering betrekken. In de formele motivering moet allereerst worden gewezen op het feit dat de betrokkene werd gehoord - het louter feitelijk gegeven - en vervolgens moet, indien de overheid het standpunt van de betrokkene niet volgt - dat verweer in de besluitvorming worden betrokken. De overheid moet met andere woorden uitleggen waarom zij de argumenten van betrokkene niet bijtreedt zonder dat zij in extenso op elk argument hoeft in te gaan”.

Dienaangaande wordt er verwezen naar uitvoerige rechtspraak van de Raad van State dienaangaande:

- *het arrest [rooster] nr. 142.587 van 24 maart 2005;*
- *het arrest [rooster] nr. 142.215 van 16 maart 2005;*
- *het arrest [rooster] nr. 142.216 van 16 maart 2005.*

Dit is niet tenietgedaan door de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Waarom legt immers de decreetgever in de VCRO de plicht op dat de verwerende partij enkel de bestreden beslissing kan nemen na het horen, schriftelijke en/of mondeling, door alle partijen wanneer er zoals ten onrechte gesteld door de verwerende partij er toch op de tijdens de hoorzitting aangehaalde argumenten geen motivering moet worden genomen. Het hoorrecht dient effectief te zijn en mag zeker niet tot een loutere formaliteit leiden. Aan het hoorrecht kunnen immers gevolgen gekoppeld worden.

Op zijn minst had de hoorplicht als dusdanig ernstig genomen worden, evenals de neergelegde nota.

In het tweede middel zal de gebrekkige motivatie worden beklemtoond.

Door verwerende partij wordt nu gesteld dat er achtereenvolgens geoordeeld werd dat:

- *de omstandigheid van afdeling Natuur en Bos geen gebruik heeft gemaakt van zijn voorkooprecht bij de verkoop van de achterliggende weilanden niet relevant is*
- *de eerder verkregen machtiging van de VMM voor de brug geen argument op zich was om de stedenbouwkundige vergunning te verlenen*
- *de praktische beslommeringen voor het houden van paarden (...), zoals ook naar voren gekomen tijdens de hoorzitting en in de replieknota, niets afdoen aan de strijdigheid met het gewestplan*
- *de bijgebrachte verklaringen van de dierenarts niet relevant waren in het licht van deze planologische onverenigbaarheid.*

Verwerende partij verliest volledig uit het oog dat in het verzoekschrift tot vernietiging duidelijk werd aangegeven dat met onder de meer de argumenten inzake planologische verenigbaarheid aangehaald door de auditeur in het verslag rekening moet gehouden worden. Zo werd er gesteld dat er met de verwijzing in de replieknota dd. 28 februari 2011

van verzoeker [REDACTED] betreffende de planologische verenigbaarheid en goede ruimtelijke ordening de argumenten aangehaald uit het verslag van het auditoraat geen rekening werd gehouden.

Het eerste punt van betreffende nota haalt immers een citaat van anderhalve bladzijde aan uit het verslag van het auditoraat dat het gunstige advies van de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar van 3 april 2008 aanhaalt. Op zijn minst had het gepast dat er een antwoord was gevolgd waarom betreffend advies van de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar foutief is. Nergens staat dit te lezen in het bestreden besluit. Dit kan nu ook niet meer gemotiveerd worden door te stellen dat met alle kritiek werd rekening gehouden en te verwijzen naar de verschillende onderdelen van het bestreden besluit.

Het is derhalve duidelijk dat de deputatie van de provincie Limburg de hoorplicht niet ernstig blijft nemen en het als een "casus belli" beschouwde om hoe dan ook hun vorig vernietigde besluit van 26 juni 2008 te herbevestigen.

Als dusdanig is de basismotivatie van het arrest van de 10de kamer van de Raad van State, nr. 209.855, van 17 december 2010 geschonden.

Enkel al om die reden die het bestreden besluit van de verwerende partij opnieuw vernietigd te worden.

Het eerste middel is gegrond.

...

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partijen voeren in essentie aan dat een antwoord zou verleend moeten worden in de bestreden beslissing omtrent de mondelinge en schriftelijke bezwaren namens de verzoekende partijen geformuleerd op de hoorzitting van 1 maart 2011.

2.

De motiveringsplicht die op de verwerende partij rust impliceert niet dat zij, als vergunningverlenend bestuursorgaan, alle tot staving van het administratief beroep aangevoerde middelen of argumenten rechtstreeks en punt na punt moet beantwoorden.

Het volstaat dat de bestreden beslissing gedragen wordt door motieven die in feite juist en in rechte pertinent zijn. Deze motieven moeten tevens duidelijk vermeld worden in de bestreden beslissing zelf en moeten op een duidelijke en afdoende wijze weergeven waarom de bevoegde overheid tot die beslissing is gekomen. De verwerende partij beschikt als vergunningverlenend bestuursorgaan bij haar beoordeling over een discretionaire bevoegdheid. De Raad kan zich hierbij dan ook niet in de plaats stellen van de verwerende partij.

Het is niet voldoende om louter te wijzen op het bestaan van mondelinge en schriftelijke bezwaren op de hoorzitting gericht tegen het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar om tot een schending van de motiveringsplicht of de hoorplicht te besluiten.

3.

De verzoekende partijen hebben op nuttige wijze hun opmerkingen met betrekking tot het beroepschrift op de hoorzitting en hun opmerkingen met betrekking tot het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar schriftelijk kunnen toelichten.

In de neergelegde nota trachten de verzoekende partijen het verslag van het provinciale stedenbouwkundige ambtenaar te weerleggen, doch hierbij wordt geen afbreuk gedaan aan de vaststelling dat de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen, wat ondermeer blijkt uit de beoordeling van het tweede middel.

Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen beroepen zich op de schending van *“de formele en materiële motiveringsplicht die is voorgeschreven in de federale motiveringswet, art. 3, herhaald wordt in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (weze het op impliciete wijze) en eveneens een vaststaand beginsel is overeenkomstig de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”*.

De verzoekende partijen lichten dit middel als volgt toe:

“ ...

3.2.1.

De gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar duidt uitdrukkelijk aan dat het bouwen van een brug in natuurgebied schadelijk kan zijn voor het natuurgebied, maar niet an sich is opgenomen bij de verboden werken.

Volkomen terecht stelt de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar vast dat het achterliggende terrein van oorspronkelijk eerste verzoeker in vernietiging en thans van de tweede verzoekers in vernietiging, is gesitueerd tussen twee waterlopen, en derhalve - vanaf het openbaar domein - niet toegankelijk zijn zonder brug.

Het advies van het agentschap Natuur & Bos is op dat vlak foutief.

Blijkbaar heeft de deputatie dit niet door, daar zij in haar gelaakte besluit van 3 maart 2011 blijft stellen:

“Dat de achterliggende weilanden in de vallei bereikbaar zijn via de [] en de []”.

Wanneer deze grote omweg wordt benut, met alle gevolgen voor het verkeer, staat het vast dat men op het einde van de [] een brug zal moeten bouwen over de [].

Samenvattend, de achterliggende terreinen kunnen slechts worden bereikt - ook voor onderhoud met betrekking tot het behoud van de natuur - door de [] of de [] te overschrijden.

Het is derhalve duidelijk dat de provincie Limburg, in het bijzonder de bevoegde provinciale administratie, in haar blinde wens om het besluit van 26 juni 2008 te handhaven, een beslissing heeft genomen die feitelijke grondslag mist.

De achterliggende gronden moeten worden ontsloten door een brug over ofwel de [], ofwel de [].

In het kader van een duurzame aanpak heeft dan ook geen enkele zin om te stellen dat de achterliggende weiden sowieso bereikbaar zijn via de [], de [] en de [].

Het verwijzen naar het foutieve advies van het agentschap voor Natuur & Bos mag dienaangaande geen excuus zijn, daar dit uitvoerig is beklemtoond in betreffende nota en tijdens de hoorzitting.

3.2.2.

Een andere foutieve redenering is de stellingname “dat de paarden de achterliggende weiden kunnen blijven bereiken door middel van een doorwaadplek die op deze plaats op een vrij natuurlijke manier kan gecreëerd worden”.

In de nota werd uitdrukkelijk verwezen naar het verslag van dierenarts [REDACTED] aangaande het niet kunnen laten waden van paarden door de [REDACTED]. Het louter stellen dat de betreffende verklaring van dierenarts [REDACTED] niet relevant is, volstaat niet in het kader van een afdoende motivatie, in rechte en in feite.

De verklaring van dierenarts [REDACTED] dateert reeds van 8 augustus 2000 en stelt onder andere:

“Ondergetekende, [REDACTED], dierenarts en gespecialiseerd in paarden, wonende te [REDACTED] verklaart:

(...)

- dat hij in de stukken heeft gelezen, dat de bestuurders van de stad [REDACTED] als alternatief voor de brug een doorwaadplaats presenteren
- dat hij met moeite een schaterlach heeft kunnen onderdrukken, zich bewust van de ernst van de zaak
- dat de ernst van de zaak is dat het onmogelijk is om ongetrainde paarden, en daar gaat het hier om, met of zonder geweld door een snelstromende beek te laten gaan. De paarden van de heer [REDACTED] die op deze plaats in [REDACTED] staat, zijn allen ongetraind. Het zijn drachtige merries met of zonder veulen en/of jonge paarden tot 3 jaar, een en ander afhankelijk van het seizoen. Deze paarden door snelstromend water jagen, indien al mogelijk, garandeert de grootst mogelijke ongelukken, zoals verwerpen van drachtige merries en beenbreuken en andere letsels bij merries en veulens en jonge paarden. Denk hierbij ook eens aan de winterdag met vriesweer
- dat hij de bestuurders niet wil verbieden naar cowboyfilms te blijven kijken, maar dat hij ze toch de raad mee moet geven daar voor de praktijk geen consequenties uit te trekken. Daar paarden in cowboyfilms door water galopperen is geoefendheid en trucage
- kort en goed, dat er maar een manier is om paarden in dit geval op een fatsoenlijke manier van de stal naar de weide en van de weide naar de stal te brengen: door middel van een stabiele brug van voldoende omvang (dimensie)”.

Het hoeft geen betoog dat een doorwaadplaats alsdan ook maar pas de [REDACTED] gaat denatureren als een volledig uit de hand gelopen plas die de natuur zeker niet ten goede gaat komen.

3.2.3.

Daarenboven wordt het advies van het agentschap Natuur & Bos verkeerdelijk gevolgd door te stellen dat betreffende brug de natuurlijke meander van de Bosbeek zou verhinderen en geen oeverherstel zou toelaten.

Enkele meters verder heeft het naastliggende perceel nr. [REDACTED] wel een brug over de [REDACTED] als volgt fotografisch weer te geven:

Uit deze foto's blijken de diepe oevers van de [REDACTED] en het absurde van de stelling dat de brug waarvan thans een regularisatie wordt gevraagd, de natuurlijke meander van de [REDACTED] zou verhinderen.

Opnieuw mist dit feitelijke grondslag.

Enkel wanneer men werkelijk deze oevers zou gaan gladstrijken om de paarden te laten waden door de [REDACTED] zal er een verandering gebeuren van de natuurlijke meander. Het tegenovergestelde zal dus gerealiseerd worden.

3.2.4. Besluit

Het is derhalve duidelijk dat de motivatie van de deputatie feitelijke grondslag mist en zelfs fundamenteel foutieve redeneringen inhoudt.

Het besluit van de deputatie van de provincie Limburg van 3 maart 2011 dient dan ook te worden vernietigd wegens schending van de motivatieplicht, zowel formeel als materieel.

...

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

2 In een tweede middel wordt een schending van de motiveringsplicht aangehaald. De verzoekende partijen bekritisieren, a.h.v. het eerder wél gunstig advies van de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar over de regularisatieaanvraag, de volgende overwegingen in het bestreden besluit:

- de overweging dat de achterliggende weilanden bereikbaar zijn via de [REDACTED] en de [REDACTED] (dus zonder de gevraagde brug)*
- de overweging dat de paarden de achterliggende weilanden kunnen blijven bereiken d.m.v. een doorwaadplek; zij stellen dit in vraag a.h.v. een bijgebrachte verklaring van een dierenarts*
- de overweging dat de constructie de natuurlijke meandering van de [REDACTED] verhindert.*

Ons college kan hiertegen in de eerste plaats en in hoofddorde inbrengen dat de verzoekende partijen weliswaar kritiek formuleren op enkele overwegingen uit het ongunstig advies van ANB, bijgetreden door ons college in het besluit, doch manifest nalaten kritiek te formuleren op het determinerende weigeringsmotief van het bestreden besluit, nl. de ligging van de brug in natuurgebied en de strijdigheid van de gevraagde regularisatievergunning met de geldende en bindende bestemmingsvoorschriften voor dergelijk natuurgebied, zoals bepaald in artikel 13.4.4.1 van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen.

In het bestreden besluit werd hierover nochtans uitdrukkelijk het volgende gesteld:

“(...)

dat de te regulariseren brug gesitueerd is binnen het natuurgebied;

dat het perceel niet begrepen is binnen een goedgekeurd ruimtelijk uitvoeringsplan, een bijzonder plan van aanleg of een behoorlijk vergunde verkaveling;

dat overeenkomstig artikel 14 §§ 4.3. en 4.3.1. (bedoeld wordt artikel 13.4.3.1 van het BP, eigen toevoeging) van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen zijn de groengebieden bestemd voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu; dat de natuurgebieden de bossen, wouden, venen, heiden, moerassen, duinen, rotsen, aanslibbingen, stranden en andere dergelijke gebieden omvatten; dat in deze gebieden jagers- en vissershutten mogen worden gebouwd voor zover deze niet kunnen gebruikt worden als woonverblijf, al ware het maar tijdelijk; dat de werken niet bestaanbaar zijn met het gewestplan;

(...)

Overwegende dat de praktische beslommingen voor het houden van paarden op deze locatie, waar de heer [REDACTED] door de aankoop van kwestieus perceel zelf voor heeft gekozen, niets afdoen aan de strijdigheid van deze brug met de bestemmingsvoorschriften van het geldende gewestplan; dat natuurgebieden als groengebieden bestemd zijn voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu, dat de voorgestelde werken op geen enkele wijze kaderen binnen deze bestemming en dat de deputatie de motivering van het agentschap Bos en groen bijtreedt; meer specifiek dat de [REDACTED] samen met de [REDACTED] de ecologische ruggengraat vormt van de vallei en het natuurgebied; dat om binnen dit ruimtelijk kwetsbaar gebied op

*termijn natuurontwikkeling (met o.a. migratie, waterberging, oeverherstel...) te behouden en te laten ontwikkelen de waterloop, inclusief de bermen, vrij dienen te zijn van gebiedsvreemde constructies.
(...)”.*

Aangezien de verzoekende partijen deze determinerende motivering ongemoeid laten, moet het beroep tot nietigverklaring hoe dan ook worden verworpen. Hiervoor kan trouwens worden verwezen naar de rechtspraak terzake van uw Raad (zie bijv. arrest A2011/0036 van 29 maart 2011 en A2010/0034 van 20 oktober 2010).

Ons college kan hieraan nog toevoegen dat het voor het overige in alle wettigheid en redelijkheid heeft kunnen verwijzen naar het gemotiveerd ongunstige advies van het Agentschap voor Natuur en Bos, zoals geformuleerd op 26 mei 2008. In hoofdzaak werd in dit advies trouwens gesteld dat de constructie “gebiedsvreemd” is en de brug (gelet op het doel ervan, nl. de gehouden paarden een gemakkelijke toegang verschaffen tot de achtergelegen natuurgebieden) geenszins in functie staat van het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu (zoals vereist op grond van de gewestplanbestemming).

In het besluit is verder ook in alle wettigheid en redelijkheid overwogen dat de bijgebrachte verklaring van de dierenarts niet relevant was “in het licht van de hoger geschetste planologische context”, nl. de onverenigbaarheid van de brug met de bestemming van natuurgebied (cf. supra).

Ook het tweede middel gaat niet op en kan geenszins tot de vernietiging leiden van het voor uw Raad bestreden besluit.

...”

3.

In hun wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen nog het volgende:

“ ...

4.2.1. Verweer van verwerende partij

Verwerende partij antwoordt in haar antwoordnota dat verzoekers nalaten om kritiek te formuleren op het volgens hen determinerende weigeringsmotief, nl. de ligging van de brug in natuurgebied en de strijdigheid van de gevraagde regularisatievergunning met de geldende en bindende bestemmingsvoorschriften voor dergelijk natuurgebied, zoals bepaald in artikel 13.4.4.1 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen. Verwerende partij haalt hiervoor twee paragrafen uit het bestreden besluit aan en stelt bijkomend:

“Ons college kan hieraan nog toevoegen dat het voor het overige in alle wettigheid en redelijkheid heeft kunnen verwijzen naar het gemotiveerd ongunstig advies van het Agentschap voor Natuur en Bos, zoals geformuleerd op 26 mei 2008. In hoofdzaak werd in dit advies trouwens gesteld dat de constructie “gebiedsvreemd” is en de brug (gelet op het doel ervan, nl. de gehouden paarden een gemakkelijke toegang verschaffen tot de achtergelegen natuurgebieden) geenszins in functie staat van het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu.”

Verwerende partij verwijst tevens naar rechtspraak van uw Raad (zijnde arrest A2011/0036 van 28 maart 2011 en A2010/0034 van 20 oktober 2010) om aan te tonen dat het hier gaat om een determinerende motief dat volgens haar onvermoeid wordt gelaten.

Op de andere aangehaalde strijdige motieven antwoordt de verwerende partij zeer kort, ze stelt gewoon vast dat de bijgebrachte verklaring van de dierenarts niet relevant was in het licht van de hoger geschetste planologische context.

4.2.2. Replik van verzoekers

Verwerende partij verliest de volgende nuance uit het oog.

In het verzoekschrift tot vernietiging wordt wel degelijk kritiek geuit op de planologische onverenigbaarheid. Het verzoek tot vernietiging verwijst naar het feit dat de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar uitdrukkelijk aanduidde dat het bouwen van een brug in natuurgebied schadelijk kan zijn voor het natuurgebied, maar niet an sich is opgenomen bij de verboden werken.

Hierop werd door de verwerende partij geenszins een antwoord in de bestreden beslissing verschaft.

De bestreden beslissing stelt het volgende vast:

Overwegende dat de praktische beslommering voor het houden van paarden op deze locatie, waar de heer [REDACTED] door de aankoop van kwestieus perceel zelf voor heeft gekozen, niets afdoen aan de strijdigheid van deze brug met de bestemmingsvoorschriften van het geldende gewestplan; dat natuurgebieden als groengebieden bestemd zijn voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu, dat de voorgestelde werken op geen enkele wijze kaderen binnen deze bestemming en dat de deputatie de motivering van het agentschap Bos en groen bijtreedt; meer specifiek dat de [REDACTED] samen met de [REDACTED] de ecologische ruggengraat vormt van de vallei en het natuurgebied; dat om binnen dit ruimtelijk kwetsbaar gebied op termijn natuurontwikkeling (met o.a. migratie, waterberging, oeverherstel, ...) te behouden en te laten ontwikkelen de waterloop, inclusief de bermen, vrij dienen te zijn van gebiedsvreemde constructies; dat kwestieuze gebiedsvreemde constructie de natuurlijke meandering van de [REDACTED] verhindert en de oorzaak dat op deze plek geen oeverherstel kan plaatsvinden.

Overwegende dat huidige aanvraag dezelfde regularisatie van dezelfde brug betreft; dat deze aanvraag strijdig is met de bestemmingsvoorschriften van het geldende gewestplan; dat de constructie niet gericht is op het behoud, de bescherming of het herstel van het natuurlijk milieu; dat de deputatie ter zake het ongunstig advies van het Agentschap voor Natuur en Bos, geformuleerd vanuit ecologisch oogpunt, zoals hoger gesteld inhoudelijk bijtreedt”.

Dit is zeker geen afdoende motivering om te stellen dat de werken geen verboden werken zijn in het bestemmingsvoorschrift.

In de replieknota, waarvan de verwerende partij op de hoogte was, werd uitdrukkelijk op dit feit gewezen en het geciteerde advies van de gemeentelijk stedenbouwkundige ambtenaar aangehaald:

“Het aanleggen van een brug is geen werk of handeling noodzakelijk voor het behoud, de bestemming en het herstel van het natuurlijke milieu. In de omzendbrief van 8 juli 1997, aangepast daarna betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen is vermeld onder punt 13.4.3.2.

“Anderzijds zijn bepaalde werken zoals:

Aanleg van wegen en infrastructuurwerken

In principe schadelijk voor het natuurgebied”

Maar deze werken zijn niet opgenomen bij de verboden werken”;

Het louter stellen, wat door de verwerende partij in haar antwoordnota nu uitdrukkelijk wordt gedaan, dat de brug onverenigbaar is, is juist aantonen dat de bestreden beslissing foutief geruggensteund was op het advies van de afdeling van Natuur en Bos. Bovendien wordt deze uitspraak niet gesteund door de omzendbrief van 8 juli 1997.

Uit de aangehaalde passage blijkt duidelijk dat er inderdaad sprake kan zijn van een planologische onverenigbaarheid maar dat het aanleggen van een brug niet behoort tot de lijst van werken die verboden zijn in een natuurgebied en dus kunnen wanneer ze noodzakelijk zijn en de goede plaatselijke aanleg niet hinderen.

Bijkomend werd in het verzoekschrift van vernietiging door verzoekers verwezen naar het feit dat blijkbaar aanleggen van bruggen in natuurgebied toch mogelijk zijn: Daarenboven wordt het advies van het agentschap Natuur & Bos verkeerdelijk gevolgd door te stellen

dat betreffende brug de natuurlijke meander van de [REDACTED] zou verhinderen en geen oeverherstel zou toelaten.

“Enkele meters verder heeft het naastliggende perceel nr. [REDACTED] wel een brug over de [REDACTED] als volgt fotografisch weer te geven:

Uit deze foto's blijken de diepe oevers van de [REDACTED] en het absurde van de stelling dat de brug waarvan thans een regularisatie wordt gevraagd, de natuurlijke meander van de [REDACTED] zou verhinderen.

Opnieuw mist dit feitelijke grondslag.

Enkel wanneer men werkelijk deze oevers zou gaan gladstrijken om de paarden te laten waden door de [REDACTED] zal er een verandering gebeuren van de natuurlijke meander. Het tegenovergestelde zal dus gerealiseerd worden”.

Hierop werd geen motivatie in de bestreden beslissing uitgewerkt, dat volgens verwerende partij een determinerende weigeringsgrond is; het is dus in strijd met de motiveringsverplichting. Samenvattend, het motief is gesteund op een fout uitgangspunt, juridisch niet voldoende onderbouwd, ... Hierdoor alleen kan volgens de vaststelling van de verwerende partij, de bestreden beslissing al op vernietigd worden.

Volledigheidshalve, kan ook nog verwezen worden naar het verzoekschrift tot vernietiging dat de bijkomende motieven, volgens verwerende partijen niet determinerende motieven omdat ze allemaal geruggensteund worden door het feit dat de brug planologisch niet verenigbaar is, verder bespreekt.

Samenvattend, kan gesteld worden dat het advies van het agentschap Natuur & Bos foutief is omwille van het feit het achterliggende terrein van oorspronkelijk eerste verzoeker in vernietiging en thans van de tweede verzoekers in vernietiging, is gelegen tussen twee waterlopen, en derhalve - vanaf het openbaar domein - niet toegankelijk zijn zonder brug.

Blijkbaar heeft verwerende partij dit niet door, daar zij in haar gelaakte besluit van 3 maart 2011 blijft stellen:

“Dat de achterliggende weilanden in de vallei bereikbaar zijn via de [REDACTED] en de [REDACTED]”.

Wanneer deze grote omweg wordt benut, met alle gevolgen voor het verkeer, staat het vast dat men op het einde van de [REDACTED] een brug zal moeten bouwen over [REDACTED].

Een andere foutieve redenering is de stellingname “dat de paarden de achterliggende weiden kunnen blijven bereiken door middel van een doorwaadplek die op deze plaats op een vrij natuurlijke manier kan gecreëerd worden”.

In de nota werd uitdrukkelijk verwezen naar het verslag van dierenarts [REDACTED] aangaande het niet kunnen laten waden van paarden door de [REDACTED]. Het louter stellen dat de betreffende verklaring van dierenarts [REDACTED] niet relevant is, volstaat niet in het kader van een afdoende motivatie, in rechte en in feite. Ook de bijkomende motivatie in de antwoordnota kan niet aangenomen worden als afdoende, concrete en pertinente motivatie. De aangehaalde redenen hebben immers niet te maken met de planologische verenigbaarheid.

De verklaring van dierenarts [REDACTED] dateert reeds van 8 augustus 2000 en stelt onder andere:

“Ondergetekende, [REDACTED], dierenarts en gespecialiseerd in paarden, wonende te [REDACTED], verklaart:

(...)

- dat hij in de stukken heeft gelezen, dat de bestuurders van de stad [REDACTED] als alternatief voor de brug een doorwaadplaats presenteren
- dat hij met moeite een schaterlach heeft kunnen onderdrukken, zich bewust van de ernst van de zaak
- dat de ernst van de zaak is dat het onmogelijk is om ongetrainde paarden, en daar gaat het hier om, met of zonder geweld door een snelstromende beek te laten gaan. De paarden van de heer [REDACTED] die op deze plaats in [REDACTED] staat, zijn allen ongetraind. Het

zijn drachtige merries met of zonder veulen en/of jonge paarden tot 3 jaar, een en ander afhankelijk van het seizoen. Deze paarden door snelstromend water jagen, indien al mogelijk, garandeert de grootst mogelijke ongelukken, zoals verwerpen van drachtige merries en beenbreuken en andere letsels bij merries en veulens en jonge paarden. Denk hierbij ook eens aan de winterdag met vriesweer

- dat hij de bestuurderen niet wil verbieden naar cowboyfilms te blijven kijken, maar dat hij ze toch de raad mee moet geven daar voor de praktijk geen consequenties uit te trekken. Daar paarden in cowboyfilms door water galopperen is geoefendheid en trucage*
- kort en goed, dat er maar een manier is om paarden in dit geval op een fatsoenlijke manier van de stal naar de weide en van de weide naar de stal te brengen: door middel van een stabiele brug van voldoende omvang (dimensie)”.
Het hoeft geen betoog dat een doorwaadplaats alsdan ook maar pas de Bosbeek gaat denatureren als een volledig uit de hand gelopen plas die de natuur zeker niet ten goede gaat komen.*

4.2.3. Besluit

Het is derhalve duidelijk dat de motivatie van de deputatie feitelijke grondslag mist en zelfs fundamenteel foutieve juridische redeneringen inhoudt.

Het besluit van de deputatie van de provincie Limburg van 3 maart 2011 dient dan ook te worden vernietigd wegens schending van de motivatieplicht, zowel formeel als materieel.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

Het voorwerp van de bestreden beslissing, met name de brug, is gelegen in natuurgebied.

Luidens artikel 13,4.3 van het Koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (hierna: het inrichtingsbesluit), zijn de natuurgebieden bestemd voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu.

Het determinerend weigeringsmotief in de bestreden beslissing betreft het feit dat de voorgestelde werken op geen enkele wijze kaderen binnen deze bestemming.

Het wordt niet betwist dat de brug in functie staat van het houden van paarden op achterliggende weilanden.

De verzoekende partijen verwijzen in dit middel naar het advies van de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar, meer bepaald dat het bouwen van een brug in natuurgebied schadelijk kan zijn voor het natuurgebied, maar op zich niet is opgenomen als verboden werk.

Ten onrechte gaan de verzoekende partijen ervan uit dat het aanleggen van een brug in natuurgebied mogelijk is, louter en alleen omdat deze brug noodzakelijk zou zijn en de goede plaatselijke aanleg niet hindert.

Het vergunningverlenend bestuursorgaan dient allereerst de planologische verenigbaarheid van de voorgestelde werken na te gaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het aangevraagde onverenigbaar is met de bestemming natuurgebied, dat, met andere woorden, de brug niet in functie staat van het herstel en behoud van het natuurlijk milieu. Dit wordt als dusdanig ook niet betwist door de verzoekende partijen.

Overigens bevestigt ook de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar dat het aanleggen van een brug geen werk of handeling is die noodzakelijk is voor het behoud, de bestemming en het herstel van het natuurlijk milieu.

Hierboven werd reeds geoordeeld dat de aanvraag van de eerste verzoekende partij diende geweigerd te worden omwille van strijdigheid met de planologische bestemming, minstens dat de verzoekende partijen niet aantoont dat de aanvraag in overeenstemming is met de bestemming als natuurgebied. De kritiek van de verzoekende partijen op de overige overwegingen in de bestreden beslissing, is kritiek op overtollige overwegingen die niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

Het middel is ongegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen beroepen zich op de schending van “art. 4.2.24. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening met betrekking tot regularisatievergunning”.

De verzoekende partijen lichten dit middel als volgt toe:

“... ”

Tijdens de hoorzitting heeft ambtenaar [REDACTED] de verdediging van het echtpaar [REDACTED] onderbroken op een onaanvaardbare wijze. Hij beklemtoonde duidelijk dat de brug is opgericht zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning en dat men dit derhalve niet kon tolereren.

Dit is duidelijk ook de houding geweest die vervolgens is gevolgd door de deputatie van de provincie Limburg.

Het is duidelijk dat zij betreffende ambtenaar de daaropvolgende overweging hebben laten schrijven om blijvend de stedenbouwkundige vergunning te weigeren in graad van beroep en het erop neerkomt dat men hoe dan ook geen regularisatievergunning gunt.

Het als dusdanig ex cathedra blijven weigeren van een stedenbouwkundige vergunning, ondanks het feit dat art. 4.2.24. uitdrukkelijk een regularisatievergunning toelaat, heeft tot gevolg dat betreffend art. 4.2.24. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is geschonden.

“... ”

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“... ”

In een derde en laatste middel voeren de verzoekende partijen een schending aan van artikel 4.2.24 VCRO. Zij werpen op, volkomen ongestaafd overigens, dat de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar tijdens de hoorzitting zou hebben gesteld dat een regularisatie niet kon worden getolereerd en leiden hieruit af, al eveneens zonder enige grond, dat ons college deze “houding” van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar zou gevolgd zijn in het eigenlijke besluit.

Dit middel is manifest onontvankelijk, minstens manifest ongegrond, aangezien het immers geen kritiek bevat op de eigenlijke inhoud en motivering van het bestreden besluit van 3 maart 2011 van ons college.

Ons college heeft duidelijk op geen enkele wijze uitspraak gedaan in de zin zoals de verzoekende partijen beweren, nl. in de zin dat een vergunning ter regularisatie van de reeds uitgevoerde werken per definitief niet mogelijk zou zijn.

Ons college heeft, zoals hierboven reeds gesteld, in alle wettigheid en redelijkheid daarentegen geoordeeld dat de huidige regularisatievergunning niet kon worden verleend omwille van de strijdigheid van de constructie met de gewestplanbestemming van natuurgebied, daar de constructie niet gericht is op het behoud, de bescherming of het herstel van het natuurlijk milieu.

...

3.

In haar wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen nog het volgende:

“ ...

In dit derde middel voeren verzoekers een schending aan van art. 4.2.24 van VCRO omwille van het feit dat tijdens de hoorzitting ambtenaar [REDACTED] de verdediging van het echtpaar [REDACTED] op een onaanvaardbare wijze onderbroken heeft. Hij beklemtoonde duidelijk dat de brug is opgericht zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning en dat men dit derhalve niet kon tolereren. De houding wordt wel degelijk bevestigd in de bestreden beslissing. Door verwerende partij wordt enkel uitdrukkelijk verwezen naar het foutieve advies van de Afdeling Natuur en Bos en het feit dat er een onverenigbaarheid is.

Dit is duidelijk ook de houding geweest die vervolgens is gevolgd door de deputatie van de provincie Limburg.

Het is duidelijk dat zij betreffende ambtenaar de daaropvolgende overweging hebben laten schrijven om blijvend de stedenbouwkundige vergunning te weigeren in graad van beroep en het erop neerkomt dat men hoe dan ook geen regularisatievergunning gunt.

Het als dusdanig ex cathedra blijven weigeren van een stedenbouwkundige vergunning, ondanks het feit dat art. 4.2.24. uitdrukkelijk een regularisatievergunning toelaat, heeft tot gevolg dat betreffend art. 4.2.24. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is geschonden.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

In dit middel beweren de verzoekende partijen dat de gevraagde stedenbouwkundige vergunning werd geweigerd omdat de brug is opgericht zonder voorgaande stedenbouwkundige vergunning en men hoe dan ook geen regularisatievergunning gunt.

2.

Hierboven werd reeds geoordeeld dat de verwerende partij de stedenbouwkundige vergunning heeft geweigerd omwille van de strijdigheid met de planologische bestemming, minstens dat de

verzoekende partijen niet aantonen dat de aanvraag in overeenstemming is met de bestemming als natuurgebied.

Ondanks het feit dat de bewijslast bij de verzoekende partijen ligt, staven zij op geen enkele wijze hun bovenvermelde beweringen.

Het middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 525 euro, ten laste van de verzoekende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 20 oktober 2015, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, achtste kamer, samengesteld uit:

Patrick VANDENDAEL, voorzitter van de achtste kamer,
met bijstand van

Thibault PARENT, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Thibault PARENT

Patrick VANDENDAEL